

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ (druga izba)

z dnia 23 października 2012 r. *

Służba publiczna — Urzędnicy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia —
Uchylenie immunitetu pełnomocników instytucji obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne, które
sformułowano w ramach postępowania sądowego — Powołanie na stanowisko kierownika wydziału —
Odrzucenie kandydatury — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny odrzuconego
kandydata — Powaga rzeczy osądzonej — Uchybienie proceduralne — Wyważenie wchodzących w grę
interesów — Skarga o odszkodowanie lub zadośćuczynienie — Krzywda
spowodowana nieprawidłowością

W sprawie F-44/05 RENV

mającej za przedmiot przekazanie do ponownego rozpoznania skargi wniesionej pierwotnie na mocy
art. 236 WE i art. 152 EWEA,

Guido Strack, były urzędnik Komisji Europejskiej, zamieszkały w Kolonii (Niemcy), reprezentowany
przez adwokatów N.A. Lödlera oraz H. Tettenborna,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez H. Krämera oraz B. Eggers, działających w charakterze
pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ (druga izba),

w składzie: M.I. Rofes i Pujol, prezes, I. Boruta (sprawozdawca) i K. Bradley, sędziowie,

sekretarz: W. Hakenberg,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 19 stycznia 2012 r.,

wyduje następujący

Wyrok

- 1 Niniejsza skarga została przekazana do Sądu do ponownego rozpoznania wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-526/08 P Komisja przeciwko Strackowi (zwanym dalej „wyrokiem przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania”), uchylającym w części wyrok

* Język postępowania: niemiecki.

Sądu z dnia 25 września 2008 r. w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Strack przeciwko Komisji”), rozstrzygającym skargę, w której G. Strack żądał stwierdzenia nieważności decyzji Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich odrzucającej jego kandydaturę na stanowisko kierownika wydziału ds. zaproszeń do składania ofert i umów (A 5/A 4) tego Urzędu (zwanego dalej „spornym stanowiskiem”) i decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko, oraz zasądzenia zapłaty przez Komisję Europejską zadośćuczynienia z tytułu rzekomo doznanej krzywdy.

Ramy prawne

Przepisy dotyczące Urzędu Publikacji

- 2 Artykuł 1 decyzji 2000/459/WE, EWWiS, Euratom Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 20 lipca 2000 r. w sprawie organizacji i działania Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 183, s. 12), stanowi, że „[z]adaniem Urzędu Publikacji [...] jest wydawanie publikacji instytucji Wspólnot Europejskich oraz ich służb w optymalnych warunkach technicznych i finansowych, działając pod nadzorem tych instytucji”.

- 3 Artykuł 6 decyzji 2000/459 brzmi następująco:

„1. Kompetencje organu powołującego dotyczące urzędników lub pracowników klas [grup zaszeregowania] A 1, A 2, A 3 i LA 3 są wykonywane przez Komisję, jak opisano poniżej.

[...]

2. Kompetencje organu powołującego dotyczące urzędników lub pracowników innych niż określonych w ust. 1 są wykonywane przez Komisję. Komisja może przekazać te kompetencje dyrektorowi Urzędu.

[...]

3. Procedury administracyjne związane z aktami urzędowymi wymienionymi w ust. 1 i 2 oraz bieżące zarządzanie kadrami, w szczególności kwestie związane z przechodzeniem na emeryturę, [kwestie] ubezpieczenia chorobowego, wypadków przy pracy, pensji oraz urlopów, przeprowadza się w ten sam sposób, jak w przypadku pracowników Komisji zatrudnionych w Luksemburgu.

[...]”.

Przepisy regulujące postępowanie związane z obsadzaniem wolnych stanowisk

- 4 W komunikacie z dnia 22 grudnia 2000 r. [SEC(2000) 2305/5], zatytułowanym „Ocena, dobór i powoływanie personelu kierowniczego wyższego szczebla Komisji”, sekretariat generalny Komisji przedstawił projekt zmian dotyczących składu, kadencji i postępowania komitetów konsultacyjnych.

- 5 Artykuł 2 ust. 3 decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie personelu kierowniczego średniego szczebla, opublikowanej w *Informacjach Administracyjnych* nr 73-2004 z dnia 23 czerwca 2004 r. (zwanej dalej „decyzją z dnia 28 kwietnia 2004 r.”) przewiduje, że „[w] celu obsadzenia wolnego stanowiska na mocy art. 29 regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej], i z zastrzeżeniem szczególnych przypadków określonych w szczegółowych zasadach, o których mowa w art. 16 ust. 2, dany dyrektor generalny powołuje komisję ds. wstępnej selekcji, w której skład

wchodzi co najmniej trzech członków mających grupę zaszerzegowania i pełniących funkcję kierowniczą równą poziomowi stanowiska do obsadzenia lub wyższą od niego, w tym jeden członek z innej dyrekcji generalnej”.

- 6 Artykuł 16 decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. stanowi, że decyzja ta uchyla i zastępuje w szczególności komunikat z dnia 22 grudnia 2000 r. w zakresie przepisów dotyczących personelu kierowniczego średniego szczebla. Na mocy art. 17 decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. weszła ona w życie w dniu 1 maja 2004 r.
- 7 Urząd Publikacji opracował przewodnik w sprawie procedury naboru kierowników wydziału (A 5/A 4). Przewodnik ten, w wersji obowiązującej w czasie zajścia okoliczności faktycznych, określa szczegółowo w następujący sposób przebieg tej procedury:

„1. Przygotowanie ogłoszenia o naborze na stanowisko.

2. Opublikowanie we wszystkich instytucjach ogłoszenia o naborze na stanowisko, wydanego przez [d]yrektora Urzędu Publikacji. Ogłoszenie powinno zawierać dokładny opis profilu stanowiska do obsadzenia oraz wykonywanych na nim zadań. Kandydatury przesyła się bezpośrednio do Urzędu Publikacji.
3. Powołanie sprawozdawcy przez dyrekcję generalną ds. personelu i administracji [...] Komisji.
4. Dyrektor Urzędu [Publikacji] powołuje [trzech] kierowników wydziałów, którzy tworzą komisję ds. wstępnej selekcji.
5. Komisja ds. wstępnej selekcji:
 - a) rozpatruje kandydatury (dopuszczalność kandydatur w świetle regulaminu),
 - b) przeprowadza rozmowy kwalifikacyjne z kandydatami i dokonuje ich oceny na podstawie siatki uprzednio określonych kryteriów oceny, oraz
 - c) sporządza szczegółowe i umotywowane sprawozdanie (zalety, słabości i braki każdego kandydata) oraz [krótką listę], w porządku alfabetycznym, które przekazuje się [d]yrektorowi Urzędu [Publikacji] i sprawozdawcy.
6. W terminie [pięciu] dni roboczych po otrzymaniu sprawozdania komisji ds. wstępnej selekcji sprawozdawca przekazuje [d]yrektorowi Urzędu [Publikacji] swoją opinię w sprawie sprawozdania.

(W danym przypadku, opierając się na opinii sprawozdawcy, [d]yrektor Urzędu [Publikacji] może wznowić postępowanie od etapu 5.)

7. Dyrektor Urzędu [Publikacji] przeprowadza rozmowę kwalifikacyjną z kandydatami [z krótkiej listy] oraz z każdym innym kandydatem, z którym pragnie taką rozmowę przeprowadzić. Może zaprosić do udziału w niej wskazanych przez siebie kierowników wydziałów lub dyrektorów. Sprawozdawca bierze udział w tych rozmowach.
8. [Z] tych rozmów sporządzony zostaje protokół, który przekazuje się [dyrekcji generalnej ds. personelu i administracji] oraz sprawozdawcy.
9. [Dyrekcja generalna ds. personelu i administracji] zwraca się do komitetu konsultacyjnego ds. powoływania (zwanego dalej »komitetem konsultacyjnym«) w drodze procedury pisemnej i przekazuje opinię wydaną przez komitet konsultacyjny dyrektorowi Urzędu [Publikacji].

10. Dyrektor Urzędu [Publikacji] podejmuje decyzję na podstawie sprawozdania komisji ds. wstępnej selekcji, opinii sprawozdawcy, protokołu sporządzonego przez [d]yrektora Urzędu [Publikacji] z rozmów ([etap 7]) i opinii komitetu konsultacyjnego.
11. [Dyrekcja generalna ds. personelu i administracji] przygotowuje decyzję w sprawie powołania.
12. Decyzję w sprawie powołania podpisuje [d]yrektor Urzędu [Publikacji] jako [organ powołujący]”.

Przepisy regulujące przeniesienie w stan spoczynku i przyznanie renty inwalidzkiej

- 8 Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej w wersji zmienionej rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. (zwany dalej „regulaminem pracowniczym” lub „nowym regulaminem pracowniczym”) wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r. Przepisy te zastąpiły przepisy obowiązujące do dnia 30 kwietnia 2004 r. (zwane dalej „starym regulaminem pracowniczym”). Artykuł 53 regulaminu pracowniczego stanowi, że „urzędnik, wobec którego zgodnie z orzeczeniem Komitetu ds. Inwalidztwa stosuje się przepisy art. 78, jest z urzędu przenoszony w stan spoczynku ostatniego dnia miesiąca, w którym organ powołujący uznał jego trwałą i pełną niezdolność do pełnienia służby”.

- 9 Artykuł 78 regulaminu pracowniczego ma następujące brzmienie:

„Urzędnik uprawniony jest, na warunkach przewidzianych w art. 13–16 załącznika VIII, do renty inwalidzkiej w przypadku całkowitej i trwałej niezdolności do pełnienia służby [całkowitego trwałego inwalidztwa], uniemożliwiającej[go] mu wykonywanie obowiązków związanych ze stanowiskiem w jego kategorii.

Artykuł 52 stosuje się odpowiednio do osób otrzymujących renty inwalidzkie. Jeżeli osoba otrzymująca rentę inwalidzką przechodzi w stan spoczynku przed osiągnięciem wieku 65 lat, nie osiągając maksymalnych uprawnień emerytalnych, stosuje się ogólne zasady dotyczące emerytur za wysługę lat. Kwotę emerytury za wysługę lat wylicza się na podstawie wynagrodzenia dla grupy zaszerzegowania oraz posiadanego przez urzędnika stopnia w momencie wystąpienia inwalidztwa.

Renta inwalidzka jest równa 70% ostatniego wynagrodzenia podstawowego urzędnika. [...]

W przypadku gdy inwalidztwo zostało spowodowane [...] na skutek choroby zawodowej [...], renta inwalidzka wynosi nie mniej niż 120% minimum socjalnego. Ponadto w takich przypadkach składki na fundusz emerytalny są w całości wypłacane z budżetu instytucji lub organu określonego w art. 1b”.

- 10 Na mocy art. 13 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego:

„1. Urzędnikowi, z zastrzeżeniem przepisów art. 1 ust. 1, przysługuje w okresie niezdolności do pełnienia służby renta inwalidzka zgodnie z art. 78 regulaminu pracowniczego, w przypadku gdy Komitet ds. Inwalidztwa stwierdzi, że urzędnik, który nie ukończył 65. roku życia w okresie, w którym nabywał uprawnienia emerytalne, stał się całkowicie i trwale niezdolny do pełnienia służby we Wspólnocie, co uniemożliwia mu wykonywanie obowiązków związanych ze stanowiskiem w jego kategorii i w związku z tym musi on zakończyć służbę.

2. [...]

Od osoby otrzymującej rentę inwalidzką wymaga się przedstawienia, na wniosek, jakiegokolwiek pisemnego dowodu oraz powiadomienia instytucji o czynnikach, które mogą negatywnie wpływać na uprawnienia do pobierania renty”.

- 11 Na mocy art. 14 akapity pierwszy i drugi załącznika VIII do regulaminu pracowniczego:

„Uprawnienie do renty inwalidzkiej powstaje pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po przeniesieniu danego urzędnika w stan spoczynku na podstawie art. 53 regulaminu pracowniczego.

W przypadku gdy były urzędnik przestaje spełniać wymogi otrzymywania renty inwalidzkiej, jest on przywracany na pierwsze wakujące stanowisko w swojej kategorii lub kategorii specjalnej, odpowiadające jego szczeblowi kariery, pod warunkiem że urzędnik ten posiada kwalifikacje niezbędne do objęcia tego stanowiska. Jeżeli urzędnik odmawia objęcia zaproponowanego mu stanowiska, utrzymuje swoje uprawnienia do przywrócenia na kolejne wakujące stanowisko w swojej kategorii lub kategorii specjalnej, odpowiadające jego szczeblowi kariery, o ile posiada on niezbędne kwalifikacje do jego objęcia; jeżeli urzędnik odmawia przyjęcia stanowiska po raz drugi, może zostać zwolniony z urzędu”.

- 12 Artykuł 15 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego stanowi, że „[d]o czasu ukończenia przez byłego urzędnika pobierającego rentę inwalidzką 63. roku życia, instytucja może kierować go na okresowe badania lekarskie w celu upewnienia się, że spełnia on nadal wymogi otrzymywania renty inwalidzkiej”.

Inne właściwe przepisy

- 13 Artykuł 3 regulaminu pracowniczego stanowi:

„Akt powołania urzędnika wskazuje datę, z którą powołanie staje się skuteczne; data ta nie może przypadać wcześniej niż data rozpoczęcia wykonywania obowiązków przez urzędnika”.

- 14 Artykuł 30 regulaminu postępowania przed Sądem przewiduje:

„1. Osoby reprezentujące strony występujące przed Sądem lub przed innym organem sądowym, do którego Sąd zwrócił się o pomoc prawną, korzystają z immunitetu obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne odnoszące się do sprawy lub do stron.

2. Osoby reprezentujące strony korzystają ponadto z następujących przywilejów i ułatwień:

- a) pisma i dokumenty dotyczące postępowania nie podlegają przeszukaniu ani zajęciu. W razie zakwestionowania takich pism lub dokumentów funkcjonariusze służb celnych lub policji mogą je zapieczętować; podlegają one niezwłocznemu przekazaniu do Sądu i zbadaniu w obecności sekretarza oraz osoby zainteresowanej;
- b) osoby reprezentujące strony mają prawo do otrzymania waluty obcej niezbędnej do wykonywania swoich obowiązków;
- c) osoby reprezentujące strony korzystają ze swobody podróżowania przy wykonywaniu swoich obowiązków.

3. Przywileje, immunitety i ułatwienia określone w § 1 i 2 przyznaje się wyłącznie w celu zapewnienia właściwego przeprowadzenia postępowania.

4. Sąd może uchylić immunitet, jeżeli uzna, że nie przeszkodzi to we właściwym przeprowadzeniu postępowania”.

Okoliczności faktyczne i przebieg postępowania

Okoliczności powstania sporu

- 15 Skarżący rozpoczął służbę w Komisji w dniu 1 września 1995 r. i z tym dniem został powołany na stanowisko w Urzędzie Publikacji. W dniu 1 stycznia 2001 r. otrzymał awans do grupy zaszeręgowania A 6 (która, po wejściu w życie nowego regulaminu z dniem 1 maja 2004 r. stała się grupą A*10, a następnie, od dnia 1 maja 2006 r., AD 10). W dniu 1 kwietnia 2002 r. odszedł z Urzędu Publikacji i podjął pracę w wydziale C 4 dyrekcji generalnej ds. przedsiębiorstw Komisji. Od dnia 16 lutego 2003 r. skarżący był zatrudniony w Eurostacie.
- 16 W dniu 25 marca 2004 r. Urząd Publikacji opublikował ogłoszenie o naborze na stanowisko COM/A/057/04 w celu obsadzenia spornego stanowiska (zwane dalej „ogłoszeniem o naborze na stanowisko”).
- 17 Tytuł III ogłoszenia o naborze na stanowisko, zatytułowany „Kandydatury”, stanowił:
- „[...]
- O zatrudnienie na tym stanowisku mogą ubiegać się urzędnicy [i]nstytucji Wspólnot Europejskich w grupie zaszeręgowania A 4, A 5 lub A 6 mogący ubiegać się o awans, którzy uważają, że posiadają wymagane kwalifikacje.
- [...]”.
- 18 Zgodnie z postanowieniami tytułu IV ogłoszenia o naborze na stanowisko, zatytułowanego „Postępowanie w sprawie naboru”, przewidziano, że „kandydatury są badane przez komisję ds. naboru, która [...] sporządza [krótką listę] kandydatów, którzy zostaną zaproszeni na rozmowę kwalifikacyjną”.
- 19 W dniu 31 marca 2004 r. B została powołana na sprawozdawcę w procedurze obsadzania spornego stanowiska.
- 20 E-mailem z dnia 15 kwietnia 2004 r. skarżący zgłosił swoją kandydaturę na sporne stanowisko.
- 21 Pismem z dnia 7 czerwca 2004 r. skarżący został zaproszony na rozmowę kwalifikacyjną, którą odbył w dniu 21 czerwca 2004 r. z członkami komisji ds. wstępnej selekcji. W skład tej komisji wchodził C, dyrektor w Urzędzie Publikacji oraz D i E, obydwaj będący kierownikami wydziałów w Urzędzie Publikacji, przy czym E odpowiadał w nim za koordynację spraw administracyjnych.
- 22 Pismo komisji ds. wstępnej selekcji z dnia 25 czerwca 2004 r. stwierdzało w szczególności, że chociaż z punktu widzenia regulaminu wszyscy kandydaci mogą ubiegać się o to stanowisko, wyłącznie siedmiu z nich wzięło udział w rozmowach kwalifikacyjnych z komisją ds. wstępnej selekcji. To samo pismo wymienia w porządku alfabetycznym nazwiska znajdujące się na krótkiej liście, sporządzonej po odbyciu rozmów kwalifikacyjnych: A, F, G i H. Trójka tych kandydatów miała wówczas grupę zaszeręgowania A 5, a jeden kandydat – grupę A 4.
- 23 E-mailem z dnia 5 lipca 2004 r. skarżący zwrócił się do E z prośbą o udzielenie informacji na temat stanu zaawansowania procedury naboru. E-mailem z dnia 6 lipca 2004 r. E poinformował go, że dopóki procedura naboru nie zostanie zakończona, dopóty nie może być przekazana żadna informacja na ten temat.

- 24 W dniu 13 lipca 2004 r. dyrektor generalny Urzędu Publikacji jako organ powołujący, wspomagany przez B, przeprowadził rozmowę kwalifikacyjną z czterema kandydatami, których nazwiska znajdowały się na krótkiej liście. Tego samego dnia, tj. 13 lipca 2004 r., po zakończeniu rozmów kwalifikacyjnych, dyrektor generalny Urzędu Publikacji dokonał wyboru A.
- 25 W sprawozdaniu z dnia 15 lipca 2004 r., podpisanym przez organ powołujący i B, zatytułowanym „S[prawozdanie organu powołującego z rozmów kwalifikacyjnych z kandydatami wybranymi przez komisję ds. wstępnej selekcji]”, wskazano, że A „jest kandydatem, który daje najwyższe gwarancje prawidłowego funkcjonowania [w]ydziału”.
- 26 E-mailem z dnia 7 września 2004 r. skarżący ponownie zwrócił się do E o poinformowanie go o stanie zaawansowania procedury naboru. Ten e-mail pozostał bez odpowiedzi. Skarżący twierdzi, że ponowił swoje pytanie po raz ostatni e-mailem z dnia 18 listopada 2004 r. Na to pismo administracja również nie udzieliła odpowiedzi.
- 27 W dniu 22 listopada 2004 r. skarżący skontaktował się z E telefonicznie. Od E dowiedział się, że procedura naboru zakończyła się już jakiś czas temu, ale administracja nie poinformowała o tym kandydatów, których kandydatura została odrzucona.
- 28 W dniu 24 listopada 2004 r. skarżący otrzymał pismo z datą 19 listopada 2004 r., którym Urząd Publikacji informował go, że jego kandydatura została odrzucona.
- 29 W dniu 26 listopada 2004 r. skarżący wniósł zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, w którym domagał się, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji organu powołującego o powołaniu A na sporne stanowisko i decyzji o odrzuceniu jego kandydatury na to stanowisko oraz, po drugie, wypłaty zadośćuczynienia za krzywdę, której doznał na skutek niezgodnego z prawem powołania A oraz zwłoki w przekazaniu mu decyzji o odrzuceniu jego kandydatury.
- 30 Decyzją z dnia 18 marca 2005 r. organ powołujący oddalił zażalenie skarżącego. Decyzja ta została przesłana skarżącemu listem nadanym w dniu 22 marca 2005 r., a on zapoznał się z nią w dniu 23 kwietnia 2005 r.
- 31 W międzyczasie, w dniu 14 marca 2005 r., Komitet ds. Inwalidztwa, którego działanie określone jest w art. 53 regulaminu pracowniczego, orzekł, że skarżący dotknięty jest całkowitym trwałym inwalidztwem, uniemożliwiającym mu wykonywanie obowiązków związanych ze stanowiskiem w jego kategorii i z tego powodu został zawieszony w służbie w Komisji. Komitet ds. Inwalidztwa uściślił, że w późniejszym czasie zajmie się kwestią ewentualnego związku pomiędzy inwalidztwem a wcześniejszym zatrudnieniem skarżącego, po uzyskaniu istotnych danych w tym zakresie.
- 32 Decyzją organu powołującego z dnia 31 marca 2005 r., wywołującą skutki prawne w tym samym dniu, skarżący został przeniesiony z urzędu w stan spoczynku i przyznano mu rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 78 akapit trzeci regulaminu pracowniczego.
- 33 W dniu 26 października 2005 r. na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego skarżący został wezwany na badanie lekarskie, wyznaczone na dzień 14 grudnia 2005 r.
- 34 Pismem z dnia 8 listopada 2006 r. Komisja poinformowała skarżącego, że przyjmuje na podstawie wyników badania lekarskiego, któremu się poddał, iż jego stan pogorszył się w porównaniu ze stanem poprzednim i w konsekwencji, zgodnie z postanowieniami art. 73 regulaminu pracowniczego, koszty zabiegów lekarskich bezpośrednio związanych z pogorszeniem jego stanu zdrowia będą mu zwracane aż do utrwalenia się tego stanu. Pismo informowało również, że na mocy art. 19 wspólnych zasad ubezpieczenia urzędników od ryzyka wypadku i choroby zawodowej skarżący zobowiązany jest informować administrację o zmianach jego stanu zdrowia. Tym samym zażądano od skarżącego, by

prowadzący go lekarz wypełnił formularz zaświadczenia lekarskiego. Wyjaśniono w tym względzie, że w razie nieotrzymania przez administrację wypełnionego formularza najpóźniej do dnia 8 maja 2007 r. skarżący zostanie uznany za wyleczonego.

- 35 W dniu 28 marca 2007 r. Komisja przypomniła skarżącemu, że zgodnie z postanowieniami art. 15 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego instytucja może kierować na okresowe badania lekarskie byłych urzędników otrzymujących rentę inwalidzką, którzy nie ukończyli 63. roku życia. Tym samym Komisja zażądała od skarżącego dostarczenia jej zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego jego aktualny stan zdrowia i „orzekającego” w przedmiocie konieczności pozostawienia go lub też nie na rencie inwalidzkiej.

Postępowanie w pierwszej instancji

- 36 W dniu 17 czerwca 2005 r. skarżący, mający wówczas 40 lat, wniósł do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę zarejestrowaną pod sygnaturą T-225/05, której przedmiotem było stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o odrzuceniu jego kandydatury na sporne stanowisko oraz stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu A na to stanowisko.
- 37 W dniu 3 października 2005 r. odrębnym pismem na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności zarówno w stosunku do żądań stwierdzenia nieważności, jak i do żądań odszkodowawczych, podniesionych w ramach skargi T-225/05. W dniu 15 listopada 2005 r. skarżący przedstawił swoje uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności. Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2005 r. Sąd Pierwszej Instancji pozostawił zarzut niedopuszczalności do rozstrzygnięcia w wyroku rozstrzygającym sprawę co do istoty.
- 38 Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2005 r. Sąd Pierwszej Instancji, na mocy art. 3 ust. 3 decyzji Rady 2004/752/WE, Euratom z dnia 2 listopada 2004 r. ustanawiającej Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (Dz.U. L 333, s. 7), przekazał sprawę do tego Sądu. Skarga została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod sygnaturą F-44/05.
- 39 W dniu 10 września 2007 r. skarżący wniósł w szczególności do Sądu o przekazanie właściwym organom ścigania kopii akt postępowania i o złożenie doniesienia przeciwko Komisji w związku z nieprawdziwymi oświadczeniami, które są w nich zawarte, a dotyczącymi daty rozpoczęcia prac przez komisję ds. wstępnej selekcji. Ponadto skarżący żądał, aby Sąd uwzględnił w ramach wyroku w przedmiocie żądania zadośćuczynienia nieprawdziwość oświadczeń Komisji. W tym względzie skarżący wniósł do Sądu, aby ten skorzystał z nieograniczonego prawa orzekania i zasądził od Komisji zapłatę odpowiedniego zadośćuczynienia krzywdzie, która została mu wyrządzona przez nieprawdziwe oświadczenia Komisji.
- 40 W dniu 25 września 2008 r. Sąd (druga izba) wydał wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, na mocy którego, w pkt 1 oddalił jako niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko, w pkt 2 stwierdził nieważność decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego na sporne stanowisko, w pkt 3 zasądził od Komisji zapłatę na rzecz skarżącego kwoty 2 000 EUR tytułem zadośćuczynienia, w pkt 4 w pozostałym zakresie skargę oddalił, w pkt 5 obciążył skarżącego połową poniesionych przez niego kosztów, a w pkt 6 obciążył Komisję jej własnymi kosztami i połową kosztów skarżącego.
- 41 Przy okazji tego wyroku Sąd orzekł, w przedmiocie żądania skarżącego o przekazanie właściwym organom ścigania kopii akt postępowania i złożenia doniesienia, że nie może uwzględnić tego wniosku, ponieważ nie wchodzi on w zakres jego właściwości (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 49).

- 42 Co się tyczy przedmiotu skargi, Sąd wyjaśnił, że żądania stwierdzenia nieważności podniesione przez skarżącego należy rozumieć jako mające za przedmiot, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko oraz, po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 54).
- 43 Po zbadaniu żądań stwierdzenia nieważności Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko jako niedopuszczalne (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 80) i w części dopuścił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 202).
- 44 W uzasadnieniu niedopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko Sąd podniósł, że skarżący został przeniesiony w stan spoczynku i przyznano mu rentę inwalidzką od dnia 31 marca 2005 r., i tym samym w dacie wniesienia niniejszej skargi, tj. dnia 17 czerwca 2005 r., nie mógł już ubiegać się o pracę w Komisji i nie mógł starać się o przyjęcie go na sporne stanowisko. Wprawdzie możliwe było przywrócenie skarżącego do pracy w służbach Komisji, ale Sąd przypominał, że w przypadku, kiedy interes prawny, na który skarżący się powołuje, dotyczy przyszłej sytuacji prawnej, powinien on wykazać, że naruszenie tej sytuacji jest już w tym momencie pewne. Tymczasem przywrócenie skarżącego do pracy w służbach Komisji było wyłącznie zdarzeniem ewentualnym, którego ziszczenie się było niepewne. W tych okolicznościach Sąd orzekł, iż na skarżącym spoczywa wykazanie istnienia szczególnej okoliczności, która uzasadnia utrzymywanie się osobistego i aktualnego interesu w stwierdzeniu nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko, a po stwierdzeniu, że skarżącemu nie udało się wykazać istnienia takiej okoliczności orzekł, że nie ma on interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko. Sąd stwierdził natomiast, że skarżący, pomimo iż został przeniesiony w stan spoczynku, ma interes prawny w stwierdzeniu nieprawidłowości decyzji o odrzuceniu jego kandydatury na sporne stanowisko w celu uzyskania, w odpowiednim przypadku, zadośćuczynienia krzywdzie, którą ta decyzja mogła mu wyrządzić.
- 45 Sąd uwzględnił co do istoty żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego na sporne stanowisko na tej podstawie, że skład komisji ds. wstępnej selekcji nie był zgodny z art. 2 ust. 3 decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. Ta decyzja przewidywała bowiem, że w skład komisji ds. wstępnej selekcji wchodzić będzie co najmniej jeden członek z innej dyrekcji generalnej niż dyrekcja, w której znajduje się stanowisko do obsadzenia. Natomiast w omawianym przypadku wszyscy członkowie komisji ds. wstępnej selekcji pełnili swoje funkcje w Urzędzie Publikacji (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 116), a strony nie podważały, że decyzja z dnia 28 kwietnia 2004 r. miała zastosowanie do tego Urzędu (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 106). Następnie Sąd w części uwzględnił żądanie skarżącego o zadośćuczynienie na tej podstawie, że został on pozbawiony prawa do rozpatrzenia jego kandydatury na warunkach zgodnych z prawem i zasądził od Komisji zapłatę na rzecz skarżącego kwoty 2 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 220).

Postępowanie odwoławcze

- 46 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu Pierwszej Instancji w dniu 3 grudnia 2008 r. Komisja wniosła odwołanie główne od wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji, zarejestrowane pod sygnaturą T-526/08 P. Komisja stała na stanowisku, że Sąd, po pierwsze, naruszył prawo, orzekając, iż skarżący ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności decyzji o odrzuceniu jego kandydatury, po drugie, iż naruszył prawo, opierając istnienie zarzucanej przez skarżącego krzywdy jedynie na stwierdzeniu, że skarżący został pozbawiony prawa do zbadania jego kandydatury w warunkach zgodnych z prawem oraz, po trzecie, iż z braku podania przyczyn, dla których skarżący doznał krzywdy, wyrok obarczony jest wadą braku uzasadnienia.

- 47 W dniu 10 lutego 2009 r. skarżący złożył odpowiedź, w której jednocześnie wniósł odwołanie wzajemne od zaskarżonego wyroku. Zdaniem skarżącego Sąd naruszył prawo, nie uznając jego interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności decyzji o powołaniu A. Skarżący zarzucił również brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd nie uzasadnił stwierdzenia braku właściwości do rozpoznania żądania przekazania właściwym organom ścigania kopii akt postępowania i złożenia doniesienia przeciwko Komisji z tytułu zawartych w nich nieprawdziwych oświadczeń oraz naruszenie prawa przez przyjęcie takiego rozstrzygnięcia. Skarżący zarzucił również Sądowi, że nie uwzględnił krzywdy wyrządzonej mu pewnymi nieprawidłowościami procedury naboru, na które skarżył się w ramach swojej pierwszej skargi, w której wydano wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji. W swoim piśmie skarżący przedstawił ponadto żądanie, aby Sąd Pierwszej Instancji przekazał właściwym organom ścigania kopię akt postępowania i złożył doniesienie przeciwko Komisji w przedmiocie zawartych w nich nieprawdziwych oświadczeń.
- 48 W wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Unii Europejskiej, po pierwsze, uwzględnił odwołanie główne Komisji oparte na zarzucie, że Sąd popełnił trzy naruszenia prawa: po pierwsze – oceniając interes prawny skarżącego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu jego kandydatury w sposób szczególny i odrębny od jego interesu prawnego żądania stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 46); po drugie – opierając dopuszczalność żądania stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury na błędnej ocenie interesu prawnego skarżącego (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 51); po trzecie – w wykładni i zastosowaniu zasad odpowiedzialności pozaumownej Unii, ponieważ Sąd uwzględnił żądania odszkodowawcze skarżącego, nie starając się ustalić w sposób konkretny – do czego był prawnie zobowiązany – czy zarzucana krzywda daje się oddzielić od niezgodności z prawem, leżącej u podstaw stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu jego kandydatury i czy krzywdzie tej nie można w pełni zadośćuczynić w drodze takiego stwierdzenia nieważności (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 59).
- 49 Sąd Unii Europejskiej, po drugie, uwzględnił w części odwołanie wzajemne skarżącego. Orzekł bowiem, że Sąd naruszył prawo, oddalając jako niedopuszczalne zawarte w skardze żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A, w oparciu o uzasadnienie, które nie było w stanie wykazać, że skarżący nie miał interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia tej nieważności (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 75 i nast.).
- 50 Natomiast w pozostałej części Sąd Unii Europejskiej oddalił odwołanie wzajemne. W szczególności wskazał, że Sąd zgodnie z prawem orzekł, że nie ma właściwości do orzekania w przedmiocie żądania wniesionego przez stronę toczącego się przed nim sporu, które to żądanie zmierza zasadniczo, po pierwsze, do stwierdzenia, że zachowanie drugiej strony tego samego sporu w trakcie trwania postępowania może nosić znamiona czynu karalnego, po drugie, do orzeczenia, że doniesienie na to zachowanie powinno zostać złożone do właściwych organów karnych oraz, po trzecie, do złożenia przez niego doniesienia do tych organów. Sąd Unii Europejskiej uściślił jednak, że to stwierdzenie pozostaje bez uszczerbku dla możliwości skarżącego żądania od Sądu, aby na mocy uprawnień nadanych mu postanowieniami art. 30 § 4 regulaminu postępowania uchylił immunitet, z którego korzystają osoby reprezentujące strony, które przed nim stają, obejmujący wypowiedzi ustne i pisemne odnoszące się do podstawy sporu lub do stron, do celów złożenia doniesienia na takie zachowanie do odpowiednich organów karnych (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 82).
- 51 Co się tyczy żądania skarżącego zmierzającego do przekazania przez Sąd Unii Europejskiej właściwym organom ścigania kopii akt postępowania i złożenia doniesienia przeciwko Komisji, Sąd Unii Europejskiej oddalił to żądanie jako niedopuszczalne na tej podstawie, że zasady regulujące postępowanie odwoławcze od wyroku Sądu nie przewidują drogi prawnej, umożliwiającej stronie postępowania w pierwszej instancji wniesienia żądania dążącego zasadniczo do stwierdzenia, że zachowanie drugiej strony postępowania w pierwszej instancji podlega kwalifikacji karnej i złożenia doniesienia na to postępowanie do właściwych organów karnych (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 124).

- 52 Ostatecznie i w pierwszej kolejności Sąd Unii Europejskiej uchylił pkt 1, 2, 3, 5 i 6 sentencji wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 127) i w pozostałym zakresie odwołanie wzajemne oddalił. Po drugie, Sąd Unii Europejskiej stwierdził, że nie jest w stanie wydać orzeczenia ani w przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A i decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego na tej podstawie, że nie zostało poddane rozpoznaniu, czy interes A sprzeciwia się stwierdzeniu takiej nieważności, ani w przedmiocie zadośćuczynienia w kwocie 2 000 EUR, ponieważ Sąd nie zbadał, czy krzywda, której skarżący miał jakoby doznać, daje się oddzielić od stwierdzonego przez Sąd naruszenia prawa. W konsekwencji Sąd Unii Europejskiej przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby ten orzekł w przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A na sporne stanowisko i decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego na to stanowisko oraz w przedmiocie żądania zadośćuczynienia w kwocie 2 000 EUR (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 128). Ponadto Sąd Unii Europejskiej pozostawił kwestię kosztów postępowania odwoławczego do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 53 Pismami z dnia 15 grudnia 2010 r. sekretariat Sądu, zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu postępowania, poinformował skarżącego i Komisję, że dysponują terminem dwóch miesięcy od dnia doręczenia wyroku Sądu Unii Europejskiej, przedłużonym o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, na przedstawienie uwag na piśmie.
- 54 Niniejsza sprawa została przydzielona drugiej izbie w ówczesnym składzie: H. Tagaras, prezes, I. Boruta i S. Van Raepenbusch, sędziowie. W następstwie zakończenia kadencji prezesa izby i reorganizacji izb Sądu, w dniu 10 października 2011 r. skład tej izby uległ zmianie.
- 55 Skarżący i Komisja złożyli uwagi na piśmie odpowiednio w dniu 21 lutego 2011 r. i w dniu 12 kwietnia 2011 r.
- 56 W swoich uwagach na piśmie do wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, oprócz wspomnianych uwag, skarżący przedstawił liczne żądania zmierzające, po pierwsze, do zawieszenia postępowania przez Sąd do czasu przyjęcia nowych przepisów zastępujących art. 113 § 2 regulaminu postępowania, po drugie, do uchylenia immunitetu, z którego korzystają przedstawiciele Komisji, obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne odnoszące się do postępowania zakończonego wyrokiem w sprawie Strack przeciwko Komisji, po trzecie, do wyłączenia przez prezesa Sądu sędziego S. Van Raepenbuscha i, po czwarte, do zasądzenia przez Sąd odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania oraz, w przypadku gdyby Sąd orzekł, że to roszczenie odszkodowawcze nie może być rozpoznane bezpośrednio w ramach niniejszego postępowania, ale powinno być przedmiotem odrębnej skargi, przekazania tej skargi właściwemu sądowi.
- 57 Z tych żądań żądanie zawieszenia postępowania przez Sąd do czasu przyjęcia nowych przepisów zastępujących art. 113 § 2 regulaminu postępowania oraz żądanie wyłączenia sędziego S. Van Raepenbuscha przez prezesa Sądu zostały oddalone odpowiednio postanowieniem prezesa drugiej izby z dnia 8 grudnia 2011 r. i decyzją prezesa Sądu z dnia 29 września 2011 r.

Co do prawa

- 58 Na wstępie należy określić przedmiot niniejszej sprawy.
- 59 W pierwszej kolejności należy podnieść, że z żądań wniesionych przez skarżącego nie zostało jeszcze wydane rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania zmierzającego do uchylenia przez Sąd immunitetu, z którego korzystają przedstawiciele Komisji, obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne, które padły w toku postępowania zakończonego wyrokiem w sprawie Strack przeciwko Komisji oraz żądanie przyznania przez Sąd skarżącemu odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania.

- 60 Ponadto należy przypomnieć, że w następstwie uchylecia przez Sąd Unii Europejskiej części sentencji wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji i przekazania sprawy przed Sąd do ponownego rozpoznania, do Sądu skierowane zostają wyrokiem przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania na mocy art. 113 regulaminu postępowania żądania i zarzuty podniesione przez skarżącego w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji, z wyłączeniem nieuchylonych przez Sąd Unii Europejskiej części sentencji oraz wywodów stanowiących niezbędną podstawę tychże części, które uzyskują powagę rzeczy osądzonej.
- 61 W celu ustalenia, jakie są dokładnie żądania i zarzuty, w których przedmiocie orzec ma Sąd, należy przypomnieć, że w sprawie Strack przeciwko Komisji skarżący wniósł do Sądu o:
- uwzględnienie skargi wniesionej na mocy art. 91 regulaminu pracowniczego;
 - uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
 - stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 22 marca 2005 r. oddalającej wniesione przez niego zażalenie;
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 listopada 2004 r. odrzucającej jego kandydaturę;
 - stwierdzenie nieważności postępowania w sprawie naboru COM/A/057/04;
 - zasądzenie od Komisji zapłaty na jego rzecz kwoty 5 000 EUR tytułem zadośćuczynienia krzywdzie, której doznał na skutek niezgodności z prawem procedury naboru i zwłoki w wydaniu decyzji o odrzuceniu jego kandydatury;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 62 Jednakże należy implicite wywieść z ww. wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji, że żądania uwzględnienia przez Sąd skargi wniesionej na mocy art. 91 regulaminu pracowniczego i o uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną zostały uznane przez ten Sąd za twierdzenia czysto formalne, co do których nie ma obowiązku orzekać, ponieważ we wspomnianym wyroku nie wypowiedział się w ich przedmiocie. Wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania nie podważył tego twierdzenia.
- 63 Ponadto w wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji Sąd orzekł, że całość żądań stwierdzenia nieważności zawartych w skardze należy traktować jako mające za przedmiot stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji o powołaniu A oraz, po drugie, decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego (wyrok w sprawie Strack przeciwko Komisji, pkt 54). To określenie przedmiotu skargi nie zostało podważone przez Sąd Unii Europejskiej w wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania. Jednakże na skutek uchylecia przez Sąd Unii Europejskiej pkt 1, 2, 3, 5 i 6 sentencji wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji wyrokiem przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Sąd zobowiązany jest wypowiedzieć się ponownie w przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności i żądań odszkodowawczych.
- 64 W szczególności, jak wynika z pkt 46 wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, co się tyczy żądań stwierdzenia nieważności, Sąd powinien ponownie zbadać ich dopuszczalność, ujmując tym razem w sposób całościowy i jednolity interes skarżącego w uzyskaniu stwierdzenia nieważności powołania A i jego interes w uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji odrzucającej jego kandydaturę.
- 65 W tym zakresie Sąd Unii Europejskiej wyjaśnił w pkt 47–51 wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, że interes prawny skarżącego w stwierdzeniu nieważności tych decyzji nie może być wywodzony z tego, iż ma on interes w stwierdzeniu niezgodności z prawem decyzji w celu uzyskania następnie zadośćuczynienia krzywdzie, której w jej następstwie doznał. Ponadto Sąd Unii

Europejskiej orzekł w szczególności w pkt 73–75 wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, że nie można odmówić skarżącemu interesu prawnego na tej tylko podstawie, że został on przeniesiony z urzędu w stan spoczynku z powodu całkowitego i trwałego inwalidztwa orzeczonego przez Komitet ds. Inwalidztwa na mocy art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego, ponieważ ta sytuacja jest odwracalna.

- 66 W zakresie zasadności żądań stwierdzenia nieważności, z wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania nie wynika, że Sąd naruszył prawo, uwzględniając pierwszy zarzut i oddalając pozostałe. Natomiast wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania uściśla, że Sąd powinien zbadać kwestię, czy interes A, powołanego na sporne stanowisko, sprzeciwia się stwierdzeniu nieważności decyzji o powołaniu i decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 128).
- 67 Natomiast, co się tyczy wniosków odszkodowawczych w zakresie, w jakim dotyczą one innych żądań odszkodowawczych oprócz tych, które są związane z nieprawidłowym składem komisji ds. wstępnej selekcji, należy podnieść, że w pkt 211 i nast. wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji Sąd wszystkie te wnioski oddalił. W wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Unii Europejskiej potwierdził bezzasadność wszystkich tych żądań. Ponieważ rozstrzygnięcie wydane w wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji uzyskało tym samym powagę rzeczy osądzonej, nie może być podważane w ramach niniejszego postępowania po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.
- 68 W przedmiocie żądań odszkodowawczych w zakresie, w jakim dotyczą one zadośćuczynienia krzywdzie, której skarżący doznał na skutek nieprawidłowego składu komisji ds. wstępnej selekcji, Sąd Unii Europejskiej przekazał je do Sądu, aby ten ustalił, czy zarzucana krzywda daje się oddzielić od niezgodności z prawem leżącej u podstaw tego stwierdzenia nieważności i czy krzywdzie tej nie można w pełni zadośćuczynić w drodze stwierdzenia nieważności (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 59, 128).
- 69 W konsekwencji w ramach niniejszej sprawy należy wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie:
- żądania skarżącego uchylenia przez Sąd immunitetu, z którego korzystają przedstawiciele Komisji, obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne, które padły w toku postępowania zakończonego wyrokiem w sprawie Strack przeciwko Komisji;
 - żądania przyznania skarżącemu przez Sąd odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania sądowego;
 - żądań stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A i decyzji odrzucającej kandydaturę skarżącego w zakresie ustalenia, czy są one dopuszczalne, a jeżeli tak, ustalenia, czy interes A sprzeciwia się stwierdzeniu nieważności tych decyzji;
 - żądań odszkodowawczych w zakresie, w jakim dotyczą one zadośćuczynienia krzywdzie, której skarżący doznał z powodu nieprawidłowego składu komisji ds. wstępnej selekcji.

W przedmiocie żądania uchylenia immunitetu przedstawicieli Komisji obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne, które padły w toku postępowania

- 70 W ramach postępowania zakończonego wydaniem wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji skarżący podniósł, że dwa dokumenty przedstawione przez przedstawicieli Komisji w trakcie rozprawy stoją w sprzeczności z twierdzeniami przedstawionymi przez tych samych przedstawicieli w odpowiedzi na skargę, a według których komisja ds. wstępnej selekcji rozpoczęła prace przed dniem 1 maja 2004 r., przez co w konsekwencji nowe przepisy dotyczące komisji ds. naboru nie miały zastosowania.

Wyrażając swoje wątpliwości co do kwestii, czy przedstawiciele Komisji nie dopuścili się próby oszustwa w zakresie postępowania, skarżący w swoich uwagach na piśmie wystąpił do Sądu o uchylenie, na mocy art. 30 § 4 regulaminu postępowania, immunitetu, z którego korzystają odpowiedni przedstawiciele Komisji. Zdaniem skarżącego uchylenie immunitetu odpowiednich przedstawicieli Komisji nie jest sprzeczne z właściwym przeprowadzeniem postępowania, ponieważ postępowanie w niniejszej sprawie, po jej przekazaniu do ponownego rozpoznania wskutek uchylenia w części rozstrzygnięcia znajduje się na etapie, w którym strony skończyły przedstawianie swoich argumentów.

- 71 Na wezwanie Sądu każdy z odpowiednich przedstawicieli Komisji przedstawił odpowiednio pismami z dnia 6 marca 2012 r. uwagi dotyczące żądania uchylenia immunitetu, podniesionego przez skarżącego. Następnie skarżący i Komisja przedstawili swoje stanowiska dotyczące tych uwag odpowiednio pismami z dnia 16 kwietnia 2012 r. i 26 marca 2012 r.
- 72 W tym względzie należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że na mocy art. 30 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem „[o]soby reprezentujące strony występujące przed Sądem lub przed innym organem sądowym, do którego Sąd zwrócił się o pomoc prawną, korzystają z immunitetu obejmującego wypowiedzi ustne i pisemne odnoszące się do sprawy lub do stron”. Artykuł 30 §§ 3 i 4 stanowi, że ten immunitet przyznaje się „wyłącznie w celu zapewnienia właściwego przeprowadzenia postępowania” i że Sąd może uchylić immunitet, jeżeli uzna, że „nie przeszkodzi to we właściwym przeprowadzeniu postępowania przez Sąd”.
- 73 Należy podkreślić, że przepisy te należy interpretować w świetle art. 19 akapit piąty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który jest ich podstawą prawną i który stanowi, że „[g]dy pełnomocnicy, doradcy i adwokaci lub radcy prawni występują przed Trybunałem, korzystają, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie postępowania, z praw i immunitetów niezbędnych do wykonywania ich obowiązków w sposób niezależny”.
- 74 Przy dokonywaniu wykładni tego przepisu należy również uwzględnić fakt, że immunitet osób reprezentujących strony jest wyrazem wolności wypowiedzi adwokatów potwierdzonej postanowieniami art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”). W tym względzie Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekł w szczególności, w przedmiocie wolności wypowiedzi obrońcy w postępowaniu karnym, że „ze względu na szczególny status adwokatów zajmują oni centralne miejsce w procesie wymiaru sprawiedliwości, jako pośrednicy między obywatelami a sądami, co stanowi przyczynę ustanowienia norm etycznych ogólnie obowiązujących adwokatów[. O]prócz istoty myśli i informacji, art. 10 [EKPC] chroni również ich sposób wyrażania[. W]olność wypowiedzi, z której korzysta adwokat na sali sądowej, nie jest nieograniczona i pewne interesy, takie jak powaga władzy sądowej, są wystarczająco istotne, aby uzasadniać ograniczenie tego prawa. Jednakże w społeczeństwie demokratycznym [...] ograniczenie wolności wypowiedzi obrońcy [...] może być traktowane jako konieczne wyłącznie na zasadzie wyjątku” (wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie Kyprianou przeciwko Cyprowi, §§ 173, 174).
- 75 Choć prawdą jest, że postępowanie przed Sądem nie jest postępowaniem karnym, nie zmienia to jednak faktu, że art. 10 EKPC, tak jak interpretuje go Europejski Trybunał Praw Człowieka, chroni w sposób ogólny wolność wypowiedzi adwokatów i przyczynia się do realizacji w praktyce prawa do rzetelnego procesu sądowego. Europejski Trybunał Praw Człowieka w § 175 ww. wyroku w sprawie Kyprianou przeciwko Cyprowi stwierdził, że „[a]by mieć zaufanie do wymiaru sprawiedliwości, jednostki muszą mieć zaufanie do możliwości adwokatów skutecznego reprezentowania obywateli przed sądem [. Z] tego wynika, że »[s]kuteczność odstrasza« [jaki może wywołać orzeczenie sankcji wobec adwokata] jest istotnym czynnikiem, który należy uwzględnić w celu zachowania sprawiedliwej równowagi pomiędzy sądami i adwokatami w ramach prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości”.

- 76 Ponadto, w celach interpretacji art. 30 regulaminu postępowania należy uwzględnić art. 47 ust. 1 i 2 karty, którego celem jest zagwarantowanie podstawowego prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem, w tym również możliwość uzyskania porady prawnej, skorzystania z pomocy obrońcy i przedstawiciela (zob. w przedmiocie prawa do pomocy prawnej wyrok Trybunału z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie C-279/09 DEB Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH, pkt 45, 46).
- 77 W świetle tego, co przedstawiono powyżej, należy zbadać żądanie uchylenia immunitetu, z którego korzystają odpowiedni przedstawiciele Komisji w trakcie postępowania zakończonego wyrokiem w sprawie Strack przeciwko Komisji.
- 78 Przed zbadaniem zasadności żądania wniesionego przez skarżącego należy jednak zbadać jego dopuszczalność. Sąd Unii Europejskiej wskazał w pkt 82 wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, że każda strona ma możliwość przedstawienia przed Sądem żądania uchylenia immunitetu, aby następnie móc skierować sprawę do właściwych organów karnych, ale należy podnieść, że w trakcie pierwotnego postępowania skarżący nie żądał uchylenia immunitetu przedstawicieli Komisji i tym samym Sąd Unii Europejskiej nie musiał wypowiedzieć się w wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania w przedmiocie zakresu zastosowania art. 30 regulaminu postępowania przed Sądem. Tym samym żadne rozstrzygnięcie Sądu w tym zakresie nie mogło być przedmiotem badania dokonanego przez sąd, do którego zostało wniesione odwołanie. W konsekwencji należy stwierdzić, że wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania należy rozumieć jako zwyczajne obiter dictum w odpowiedzi na argument skarżącego, według którego uznanie się przez Sąd za niemający właściwości do orzeczenia, że zachowanie strony może nosić znamiona czynu karalnego, stanowi odmowę ochrony prawnej.
- 79 Należy stwierdzić natomiast, że art. 30 regulaminu postępowania nie stanowi wyrażnie, iż żądanie uchylenia immunitetu może być wniesione przez jedną ze stron. Uwzględniając, że immunitet przewidziany w art. 30 regulaminu postępowania ma na celu ochronę osób reprezentujących strony przed ewentualnym ściganiem, i uwzględniając ratio legis tego przepisu, wyjaśnione powyżej, Sąd stoi na stanowisku, że ma obowiązek orzekać w przedmiocie żądania uchylenia immunitetu wyłącznie wówczas, gdy z żądaniem takim występuje sąd lub właściwy organ krajowy. Sąd nie ma do czynienia z takim przypadkiem i dlatego stwierdza, że nie może przystać na żądanie uchylenia immunitetu wniesione przez stronę, ponieważ orzekanie w przedmiocie takiego żądania nie wchodzi w zakres jego właściwości.
- 80 Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie żądanie uchylenia immunitetu wniesione przez skarżącego należy odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie żądania odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania

- 81 Rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania, zawartego w uwagach na piśmie przedstawionych przez skarżącego w niniejszym postępowaniu po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, zostało wydane w odrębnym postanowieniu (postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie F-44/05 RENV Strack przeciwko Komisji). W tym postanowieniu Sąd orzekł, że na poparcie swojego żądania skarżący podnosi czas trwania trzech odrębnych postępowań, tzn. postępowania administracyjnego związanego z obsadzeniem spornego stanowiska, postępowania poprzedzającego wniesienie skargi oraz postępowania przed sądem.
- 82 Stwierdzając brak właściwości do rozstrzygania w przedmiocie żądania odszkodowawczego opartego na przewlekłości postępowania przed sądem, ponieważ u podstaw zarzucanej szkody nie leży stosunek zatrudnienia łączący skarżącego z Komisją, lecz zwłoka w orzekaniu rzekomo obciążająca sądy Unii, Sąd postanowieniem z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie F-44/05 RENV Strack przeciwko Komisji

przekazał do Sądu Unii Europejskiej żądanie odszkodowawcze wniesione przez skarżącego w zakresie, w jakim dotyczy ono przewlekłości postępowania przed sądem. Skarga o odszkodowanie została zarejestrowana w sekretariacie Sądu Unii Europejskiej pod sygnaturą T-670/11.

- 83 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu Unii Europejskiej w dniu 12 stycznia 2012 r. skarżący wniósł o uznanie jego żądania odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania sądowego za bezprzedmiotowe i o wykreślenie sprawy T-670/11 z rejestru Sądu Unii Europejskiej.
- 84 W dniu 16 lutego 2012 r. skarżący wniósł odwołanie od postanowienia z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie F-44/05 RENV Strack przeciwko Komisji o przekazaniu skargi o odszkodowanie z tytułu przewlekłości postępowania sądowego do Sądu Unii Europejskiej. Odwołanie to zostało zarejestrowane w sekretariacie Sądu Unii Europejskiej pod sygnaturą T-65/12 P.
- 85 Postanowieniem prezesa Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 stycznia 2012 r. sprawa T-670/11 została wykreślona z rejestru Sądu Unii Europejskiej.
- 86 Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie T-65/12 P Strack przeciwko Komisji Sąd Unii Europejskiej oddalił odwołanie wniesione przez skarżącego od postanowienia z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie F-44/05 RENV Strack przeciwko Komisji przekazującego skargę o odszkodowanie z tytułu przewlekłości postępowania do Sądu Unii Europejskiej na tej podstawie, że zaskarżone postanowienie nie stanowi aktu, od którego przysługuje odwołanie.
- 87 Co się tyczy skargi o odszkodowanie w zakresie, w jakim dotyczy ona przewlekłości postępowania administracyjnego związanego z obsadzeniem stanowiska i postępowania administracyjnego poprzedzającego wniesienie skargi, należy podnieść, że na jej poparcie skarżący zarzuca Komisji, iż w sposób umyślny przedłużała te postępowania, prowadząc w sposób oczywisty nieprawidłową procedurę naboru na wolne stanowisko, nie informując go bezpośrednio o wyniku tej procedury i nie przyjmując koniecznych środków naprawczych w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, w którym praktycznie z trudem dotrzymywała terminów.
- 88 W tym względzie, co się tyczy postępowania administracyjnego sensu stricto należy przypomnieć, że zgodnie z zasadą dobrej administracji organ powołujący jest zobowiązany przestrzegać rozsądnego terminu w prowadzeniu wszelkich postępowań administracyjnych (zob. podobnie wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 kwietnia 2006 r. w sprawie T-394/03 Angeletti przeciwko Komisji, pkt 163).
- 89 W niniejszej sprawie należy podnieść, że postępowanie administracyjne związane z obsadzeniem spornego stanowiska rozpoczęło się w dniu 24 marca 2004 r. opublikowaniem ogłoszenia o naborze na stanowisko w celu jego obsadzenia i zakończyło – w zakresie dotyczącym skarżącego – w dniu 19 listopada 2004 r., kiedy został poinformowany, że jego kandydatura została odrzucona. Należy zatem stwierdzić, że postępowanie administracyjne trwało około ośmiu miesięcy, czego nie można uznać za nierozsądny czas trwania, jeśli uwzględnić w szczególności fakt, że kandydatury na sporne stanowisko można było składać aż do dnia 15 kwietnia 2004 r. i że procedura naboru obejmowała cztery etapy, tzn., po pierwsze, badanie kandydatur przez komisję ds. wstępnej selekcji w celu wyłonienia krótkiej listy kandydatów; po drugie, rozmowę kwalifikacyjną organu powołującego z kandydatami, których nazwiska znalazły się na krótkiej liście, lub jakimkolwiek innym kandydatem, z którym pragnął on przeprowadzić rozmowę; po trzecie, konsultacje w celu zasięgnięcia opinii komitetu konsultacyjnego ds. powoływania oraz, po czwarte, wydanie przez organ powołujący decyzji w sprawie powołania.
- 90 Jeśli chodzi o czas trwania postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, wyniósł on trzy miesiące i trzydzieści dni, co nie stanowi nadmiernie długiego okresu. W każdym razie postępowanie poprzedzające wniesienie skargi nie jest zasadniczo przewlekłe, ponieważ z powodu poszczególnych

terminów ustanowionych przepisami art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego nie może ono przekraczać, jeżeli rozpoczęte zostało na wniosek, czternastu miesięcy i dziesięciu dni, a jeżeli rozpoczęło się od zażalenia, jak w niniejszej sprawie, dziesięciu miesięcy i dziesięciu dni.

- 91 W konsekwencji należy oddalić żądanie odszkodowawcze w zakresie, w jakim oparte jest na zarzucie przewlekłości postępowania administracyjnego związanego z obsadzeniem stanowiska i postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A i decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego

W przedmiocie dopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności

– Argumenty stron

- 92 W odpowiedzi na skargę przedstawioną w sprawie F-44/05, która odsyła do argumentów przedstawionych w zarzucie niedopuszczalności przedstawionym odrębnym pismem, Komisja stoi na stanowisku, że skarżący nie ma interesu prawnego, ponieważ nie wyniknie dla niego żadna korzyść ze stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji. Z uwagi na to, że został przeniesiony z urzędu w stan spoczynku na mocy art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego z powodu całkowitego i trwałego inwalidztwa, przed wniesieniem skargi, skarżący nie może ubiegać się o zatrudnienie na spornym stanowisku.
- 93 W swoich uwagach na piśmie przedstawionych w ramach niniejszego postępowania po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Komisja stwierdza, że wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania potwierdza, iż żądania stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu A i decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego są niedopuszczalne na tej podstawie, że dla skarżącego nie wyniknie żadna korzyść ze stwierdzenia nieważności tych decyzji.
- 94 Po pierwsze, Komisja podnosi, że aby orzec, iż urzędnik taki jak skarżący, w odniesieniu do którego Komitet ds. Inwalidztwa orzekł całkowite i trwałe inwalidztwo, z urzędu przeniesiony w stan spoczynku na mocy art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego, zachował interes prawny w stwierdzeniu nieważności decyzji, Sąd Unii Europejskiej oparł się na wyroku Trybunału z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-198/07 P Gordon przeciwko Komisji. Tymczasem w tym wyroku Trybunał orzekł, że z takim przypadkiem nie mielibyśmy do czynienia w sytuacji, w której możliwość przywrócenia do pracy urzędnika, którego skierowano na rentę inwalidzką, nie jest rzeczywista, ale wyłącznie hipotetyczna. Stojąc na stanowisku, że w niniejszej sprawie nic nie pozwala stwierdzić, iż skarżący będzie w najbliższym czasie ponownie zdolny do pełnienia służby, Komisja wywodzi z tego, że skarżący nie posiada interesu prawnego.
- 95 Po drugie, Komisja uważa, że w wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Unii Europejskiej stwierdził, że skarżący nie może posiadać interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności decyzji o powołaniu urzędnika na stanowisko w przypadku, w którym, po uwzględnieniu powagi uchybienia i po wyważeniu istniejących interesów okazuje się, że stwierdzenie nieważności niezgodnej z prawem decyzji stanowi nadmierną sankcję w stosunku do wady, którą ta decyzja jest obciążona. Zaś w niniejszej sprawie stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu A stanowiłoby taką nadmierną sankcję. Po pierwsze, nieprawidłowość obciążająca tę decyzję nie stanowi naruszenia prawa ani oczywistego błędu w ocenie, ale zwyczajne uchybienie proceduralne, w dodatku niewielkie, ponieważ obciążające decyzję komisji ds. wstępnej selekcji, a nie decyzję organu powołującego. Po drugie, zasada pewności prawa sprzeciwia się stwierdzeniu nieważności decyzji o powołaniu A, ponieważ od jej

wydania minęło ponad siedem lat. Wreszcie byłoby sprzeczne z interesem służby rozpoczynanie na nowo procedury obsadzania stanowiska, co do którego skarżący nie przedstawia żadnego dowodu potwierdzającego, że mógłby się starać o jego objęcie w najbliższej przyszłości.

- 96 Skarżący ze swej strony stoi na stanowisku, że ze stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji może wynikać dla niego korzyść. W przedmiocie decyzji odrzucającej jego kandydaturę skarżący podkreśla, że przeniesienie go z urzędu w stan spoczynku z powodu całkowitego i trwałego inwalidztwa nie jest ostateczne i nie jest wykluczone, że pewnego dnia mógłby zajmować sporne stanowisko. Co się tyczy decyzji o powołaniu A, przy uwzględnieniu, że skarga o stwierdzenie nieważności tej decyzji została wniesiona w przewidzianym terminie, A nie ma prawa do dalszego zajmowania spornego stanowiska. W każdym razie skarżący podnosi, że Komisja nie może powoływać się na interes A zamiast jego samego, aby podnosić zarzut niedopuszczalności oraz że ten zarzut niedopuszczalności jest spóźniony, ponieważ Komisja nie podniosła go w swojej odpowiedzi na skargę przedstawionej w ramach pierwotnego postępowania przed Sądem.

– Ocena Sądu

- 97 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że aby urzędnik lub były urzędnik mógł dochodzić w ramach skargi na mocy art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego stwierdzenia nieważności aktu dla niego niekorzystnego w rozumieniu art. 90 ust. 2, musi on wykazać w chwili wniesienia skargi istniejący, aktualny i wystarczająco istotny interes prawny w uzyskaniu stwierdzenia nieważności takiego aktu. Interes taki wymaga, aby w wyniku uwzględnienia żądań skargi osoba ta mogła osiągnąć jakąś korzyść (zob. wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawach połączonych T-35/05, T-61/05, T-107/05, T-108/05 i T-139/05 Agne-Dapper i in. przeciwko Komisji i in., pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 43). Jako przesłankę dopuszczalności, interes prawny skarżącego należy oceniać w chwili wniesienia skargi (zob. podobnie postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T-147/04 Ross przeciwko Komisji, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 44).
- 98 Co się tyczy urzędnika, co do którego Komitet ds. Inwalidztwa orzekł całkowite trwałe inwalidztwo i którego z urzędu przeniesiono w stan spoczynku na podstawie art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego, sytuacja tego urzędnika różni się od sytuacji urzędnika, który osiągnął wiek emerytalny, złożył rezygnację lub został zwolniony, ponieważ chodzi tu o sytuację odwracalną. Urzędnik, który jest dotknięty tego rodzaju inwalidztwem, może bowiem pewnego dnia zostać przywrócony na stanowisko w strukturach instytucji Unii. W tym kontekście ogólny przepis art. 53 regulaminu pracowniczego należy rozumieć łącznie z przepisami szczególnymi art. 13–15 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego. Aktywność zawodowa urzędnika skierowanego na rentę inwalidzką zostaje jedynie zawieszona, a ewolucja jego sytuacji w ramach instytucji jest uzależniona od utrzymywania się warunków uzasadniających to przejście na rentę inwalidzką, która może być poddawana kontroli w regularnych odstępach czasu (ww. wyrok w sprawie Gordon przeciwko Komisji, pkt 46, 47; wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 69).
- 99 Ponadto urzędnik ze stwierdzonym całkowitym i trwałym inwalidztwem, jako że może zostać przywrócony na swoje stanowisko w strukturach instytucji, zachowuje interes, w rozumieniu orzecznictwa powołanego w pkt 94 niniejszego wyroku, w ramach procedury naboru dotyczącej obsadzenia wolnego stanowiska, do której został dopuszczony, w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu jego kandydatury i decyzji o powołaniu na to stanowisko innego kandydata po to, by móc w dalszym ciągu ubiegać się, w razie przywrócenia do służby, o omawiane stanowisko, lub choćby jedynie po to, by uniknąć w takiej sytuacji tego, że podnoszone nieprawidłowości dotyczące zasad procedury naboru powtórzą się w przyszłości w ramach analogicznego postępowania, w którym będzie ewentualnie uczestniczył. Ten interes prawny wynika z art. 233 akapit pierwszy WE (obecnie art. 266 akapit pierwszy TFUE), zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia nieważności aktu

przyjętego przez instytucje są one zobowiązane do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 50, 51 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 70).

- 100 W swoich pismach Komisja podnosi, że wspomniane orzecznictwo, a w szczególności ww. wyrok w sprawie Gordon przeciwko Komisji, wymaga – aby urzędnik przeniesiony z urzędu w stan spoczynku na podstawie art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego zachował interes prawny – by możliwość przywrócenia do pracy tego urzędnika była rzeczywista, a nie czysto hipotetyczna.
- 101 Jednakże, o ile Trybunał istotnie podniósł w pkt 48 ww. wyroku w sprawie Gordon przeciwko Komisji, że „możliwość powrotu do służby wnoszącego odwołanie nie jest jedynie hipotetyczna, lecz jak najbardziej realna”, aby orzec, że skarżący, jakkolwiek przeniesiony z urzędu w stan spoczynku, zachował interes prawny, o tyle stwierdzenie to nie oznacza, że urzędnik, który znalazł się w tej sytuacji, zachowuje interes prawny wyłącznie wówczas, gdy jest pewne, że w najbliższej przyszłości będzie ponownie zdolny do służby; to stwierdzenie oznacza wyłącznie, że dopóki nie jest wykluczone, iż urzędnik może powrócić do służby, dopóty zachowuje on interes prawny. Z pkt 48 ww. wyroku w sprawie Gordon przeciwko Komisji wynika bowiem, że aby urzędnik przeniesiony z urzędu w stan spoczynku z powodu całkowitego i trwałego inwalidztwa posiadał interes prawny, wystarczy, że możliwość jego powrotu do służby istnieje, a z takim przypadkiem mamy do czynienia, dopóki całkowite i trwałe inwalidztwo nie stanie się definitywne. Pewność przywrócenia do pracy urzędnika nie jest absolutnie wymagana do uznania, że urzędnik ten posiada interes prawny. Jak zostało to przypomniane w pkt 97 niniejszego wyroku, interes skarżącego w stwierdzeniu nieważności aktu wymaga bowiem, by ta nieważność mogła przynieść mu korzyść, a nie, że jest pewne, iż przyniesie mu korzyść.
- 102 W celu udzielenia wyczerpującej odpowiedzi na argument Komisji Sąd Unii Europejskiej wyjaśnił w wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania, że urzędnik przeniesiony z urzędu w stan spoczynku z powodu całkowitego i trwałego inwalidztwa na mocy art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego jest pozbawiony interesu prawnego wyłącznie w pewnych szczególnych przypadkach, w których badanie konkretnej sytuacji omawianego urzędnika wykazuje, że nie będzie on już w stanie powrócić pewnego dnia do służby w instytucji, zważywszy np. na wnioski Komitetu ds. Inwalidztwa powołanego do zbadania jego inwalidztwa, z których wynika, że schorzenie, które spowodowało inwalidztwo tego urzędnika, ma charakter stały i że w związku z tym nie będą wymagane żadne dalsze badania lekarskie, lub na oświadczenia zainteresowanego urzędnika, z których wynika, że w każdym razie nie podejmie on już ponownie pracy w instytucji (wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 71).
- 103 W niniejszej sprawie Komitet ds. Inwalidztwa orzekł w stosunku do skarżącego całkowite i trwałe inwalidztwo i został on przeniesiony z urzędu w stan spoczynku na mocy art. 53 i 78 regulaminu pracowniczego. Jednakże jego sytuacja była odwracalna, a ponadto w dniu 28 marca 2007 r. sama administracja przypomniała skarżącemu, że instytucja może kierować na okresowe badania lekarskie byłych urzędników, otrzymujących rentę inwalidzką, którzy nie ukończyli 63. roku życia (pkt 35 niniejszego wyroku). Ponadto żaden dowód w aktach nie pozwala wykazać, że od daty, w której skarżący został przeniesiony z urzędu w stan spoczynku, stało się całkowicie pewne, że nigdy nie powróci on do służby. W każdym razie na komisji lekarskiej spoczywa obowiązek wypowiedzenia się w stosownym momencie w kwestii powrotu skarżącego do służby, a ponieważ taka ocena jest opinią o charakterze medycznym, administracja nie może przesądzać o treści przyszłej decyzji tej komisji. W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżący może nadal ubiegać się o sporne stanowisko i z tego tytułu zachowuje interes prawny w stwierdzeniu nieważności zarówno decyzji o powołaniu A, jak i decyzji o odrzuceniu jego kandydatury, które w niniejszej sprawie są nierozłącznie związane (zwane dalej „zaskarżonymi decyzjami”).

- ¹⁰⁴ W swoich uwagach na piśmie w niniejszej sprawie po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Komisja twierdzi również, że skarżący nie ma interesu w podważeniu zaskarżonych decyzji, ponieważ, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, nie może uzyskać stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu urzędnika lub innego pracownika.
- ¹⁰⁵ Tymczasem należy stwierdzić, że orzecznictwo uznało już wielokrotnie dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności wnoszonej przez osoby trzecie w stosunku do decyzji o powołaniu urzędnika lub innego pracownika (zob. na przykład wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-494/04 Neirinck przeciwko Komisji, pkt 66, 67), a sąd Unii stwierdził nieważność, po wniesieniu skargi przez osoby trzecie, szeregu decyzji o powołaniu urzędników lub innych pracowników (zob. na przykład wyrok Trybunału z dnia 23 stycznia 1975 r. w sprawie 29/74 de Dapper przeciwko Parlamentowi, pkt 16; wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie T-351/99 Brumter przeciwko Komisji, pkt 97).
- ¹⁰⁶ Wprawdzie w przypadku gdy akt, którego nieważność ma być stwierdzona, przynosi korzyść urzędnikowi lub innemu pracownikowi – a tak jest w przypadku decyzji o powołaniu – sąd powinien ustalić, czy stwierdzenie nieważności nie stanowi nadmiernej sankcji za popełnioną nieprawidłowość (wyrok Trybunału z dnia 5 czerwca 1980 r. w sprawie 24/79 Oberthür przeciwko Komisji, pkt 13; wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 1992 r. w sprawie T-68/91 Barbi przeciwko Komisji, pkt 36), ale ten obowiązek spoczywający na sądzie nie ma wpływu na interes prawny osoby trzeciej względem decyzji, wnoszącej o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 22 października 2008 r. w sprawie F-46/07 Tzirani przeciwko Komisji, pkt 38).
- ¹⁰⁷ Po pierwsze, badanie przez sąd tego, czy stwierdzenie nieważności nie stanowi nadmiernej sankcji za popełnioną nieprawidłowość następuje dopiero po zbadaniu zgodności z prawem zaskarżonej decyzji i musi ono uwzględniać w szczególności wagę stwierdzonego uchybienia (ww. wyrok w sprawie Tzirani przeciwko Komisji, pkt 38).
- ¹⁰⁸ Po drugie, nawet w sytuacji, w której stwierdzenie nieważności decyzji stanowi nadmierną sankcję w stosunku do stwierdzonego uchybienia, skarżący może mieć korzyść w żądaniu stwierdzenia nieważności tej decyzji, ponieważ, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, fakt, że stwierdzenie nieważności decyzji obarczonej nieprawidłowością stanowi nadmierną sankcję, nie wyklucza możliwości, że sąd uwzględni żądanie, lecz pozostawi dla administracji kwestię znalezienia sprawiedliwego rozwiązania sporu (wyrok Trybunału z dnia 6 lipca 1993 r. w sprawie C-242/90 P Komisja przeciwko Albani i in., pkt 13; wyrok Sądu z dnia 29 września 2010 r. w sprawie F-5/08 Brune przeciwko Komisji, pkt 18), czy wręcz przyzna z urzędu odszkodowanie skarżącemu za popełnioną nieprawidłowość (ww. wyrok w sprawie Oberthür przeciwko Komisji, pkt 13 i 14; wyrok Sądu z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie F-53/08 Bouillez i in. przeciwko Radzie, pkt 90).
- ¹⁰⁹ Z powyższego wynika, że żaden z argumentów Komisji podniesionych na poparcie zarzutu niedopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji nie jest zasadny. W konsekwencji ten zarzut niedopuszczalności należy oddalić.

W przedmiocie zasadności żądań stwierdzenia nieważności

- ¹¹⁰ Skarżący podnosi pięć zarzutów opartych, po pierwsze, na naruszeniu decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. w zakresie, w jakim ustala ona pewne zasady dotyczące składu komisji ds. wstępnej selekcji, po drugie, na naruszeniu art. 11a i art. 22a ust. 3 nowego regulaminu, po trzecie, na oczywistym błędzie w ocenie, po czwarte, na naruszeniu art. 25 nowego regulaminu pracowniczego oraz po piąte, na naruszeniu zasad dobrej administracji i obowiązku staranności ciążącego na administracji.

- 111 W wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji Sąd orzekł, że zarzut oparty na naruszeniu decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. należy uwzględnić, ponieważ art. 2 ust. 3 decyzji, mającej zastosowanie w niniejszej sprawie, przewidywał, że w skład komisji ds. wstępnej selekcji wchodzi co najmniej trzech członków mających grupę zaszeregowania i pełniących funkcję kierowniczą równą poziomowi stanowiska do obsadzenia lub wyższą od niego, w tym jeden członek z innej dyrekcji generalnej, a w niniejszej sprawie wszyscy członkowie komisji ds. wstępnej selekcji pełnili funkcje w Urzędzie Publikacji. Sąd natomiast oddalił pozostałe zarzuty jako bezzasadne.
- 112 W wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Unii Europejskiej nie uchylił rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie zasadności zarzutów podniesionych przez skarżącego na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności. Wobec powyższego rozstrzygnięcie Sądu w wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji w przedmiocie zarzutów podniesionych na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji uzyskało powagę rzeczy osądzonej (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie T-237/00 Reynolds przeciwko Parlamentowi, pkt 46). Nie może ono być podważane w następstwie przekazania niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania. Wynika z tego, że zarzut oparty na naruszeniu decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. należy uwzględnić, a pozostałe zarzuty oddalić.
- 113 Przed ustaleniem – jak wymaga tego wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania – czy interes A sprzeciwia się stwierdzeniu nieważności zaskarżonych decyzji, należy podnieść, że w swoich uwagach Komisja twierdzi zasadniczo, iż naruszenie decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. nie może pociągać za sobą stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, ponieważ to uchybienie z wielu względów nie ma istotnego znaczenia dla ich zasadności. Po pierwsze bowiem, zważywszy, że komisja ds. wstępnej selekcji jest wyłącznie organem konsultacyjnym, uchybienie w przedmiocie jego składu nie ma istotnego znaczenia dla zaskarżonych decyzji. Po drugie, fakt, że osoby wchodzące w skład komisji ds. wstępnej selekcji zostały wyznaczone zgodnie z mającymi ówczynie zastosowanie zasadami, okoliczność, że decyzja z dnia 28 kwietnia 2004 r. zmieniająca zasady dotyczące składu komisji nie została zastosowana z mocą wsteczną nie pozwala domniemywać, że nieprawidłowy skład komisji, który był tego wynikiem, mógł mieć wpływ na decyzję o powołaniu A. Wreszcie decyzja o powołaniu A jest prawidłowa, ponieważ Sąd orzekł, a jego rozstrzygnięcie w tym zakresie nie zostało uchylone przez Sąd Unii Europejskiej, że decyzja o powołaniu A nie jest obarczona oczywistym błędem w ocenie.
- 114 W tym zakresie należy stwierdzić, że uchybienie, które obarcza opinię komisji ds. wstępnej selekcji, jest tożsame z uchybieniem proceduralnym, ponieważ komisja ds. wstępnej selekcji nie wykonuje uprawnień organu powołującego, ale odgrywa wyłącznie rolę organu opiniodawczego. Jak wynika ze wspomnianych argumentów Komisji, aby uchybienie proceduralne mogło prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, konieczne jest, by w braku tego uchybienia procedura mogła zakończyć się odmiennym rezultatem (zob. w szczególności wyrok Trybunału z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87 Belgia przeciwko Komisji, pkt 48). Natomiast nie jest wymagane, by skarżący wykazał, iż decyzja musiałaby być odmienna, gdyby nie była obarczona zaskarżonym uchybieniem proceduralnym, i wystarczy, by nie było całkowicie wykluczone, iż administracja mogła wydać decyzję odmienną, aby wadliwość w zakresie prawa proceduralnego pociągała za sobą stwierdzenie nieważności odpowiedniego aktu (zob. w przedmiocie sprawozdania z oceny sporządzonego bez rozmowy z oceniającym wyrok Sądu z dnia 13 września 2011 r. w sprawie F-4/10 Nastvogel przeciwko Radzie, pkt 94).
- 115 W konsekwencji, bez konieczności ustalania, czy swoim argumentem Komisja nie podważa powagi rzeczy osądzonej, zważywszy że w wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji Sąd orzekł, iż nieprawidłowy skład komisji ds. wstępnej selekcji uzasadnia stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego oraz że Sąd Unii Europejskiej nie uchylił tej analizy w swoim wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania, w celu oddalenia tego argumentu

wystarczy podnieść, iż nie można wykluczyć, że w przypadku prawidłowego składu komisji ds. wstępnej selekcji, tzn. co najmniej z jednym członkiem spoza Urzędu Publikacji, opinia tego komitetu byłaby odmienna i w związku z tym organ powołujący wybrałby innego kandydata na sporne stanowisko.

- 116 Z powyższego wynika, że zarzut oparty na naruszeniu decyzji z dnia 28 kwietnia 2004 r. powinien zasadniczo pociągać za sobą stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji. Jednakże, jak zostało to przypomniane w pkt 106 niniejszego wyroku, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, gdy decyzje, których nieważność ma być stwierdzona, przynoszą korzyść innemu urzędnikowi niż skarżący, sąd powinien uprzednio ustalić, czy stwierdzenie nieważności nie stanowi nadmiernej sankcji za popełnioną nieprawidłowość (ww. wyrok w sprawie Bouiliez i in. przeciwko Radzie, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 117 W tym względzie należy przypomnieć, że konsekwencje, które wyciąga sąd Unii z nieprawidłowości decyzji przyjętych na zakończenie konkursów w sprawie naboru nie są takie same jak w przypadku decyzji przyjętych na zakończenie konkursu mającego na celu stworzenie listy rezerwy kadrowej i decyzji przyjętych na zakończenie konkursu organizowanego w celu obsadzenia określonego stanowiska w drodze powołania. W przypadku konkursu mającego na celu stworzenie listy rezerwy kadrowej stwierdzenie nieważności wszystkich indywidualnych decyzji o umieszczeniu nazwiska każdego z laureatów na takiej liście stanowi bowiem zasadniczo nadmierną sankcję (ww. wyrok w sprawie Bouiliez i in. przeciwko Radzie, pkt 83). Natomiast, co się tyczy decyzji przyjętych w następstwie wewnętrznego konkursu i mających na celu obsadzenie określonego stanowiska, sąd Unii bada każdy przypadek osobno i przy tej okazji uwzględnia charakter popełnionej nieprawidłowości oraz zestawia ze sobą wagę poszczególnych interesów.
- 118 W przypadku uchybienia proceduralnego takiego jak w niniejszej sprawie, popełnionego w ramach wewnętrznego konkursu na obsadzenie określonego stanowiska, sąd bada, czy to uchybienie miało wpływ wyłącznie na zbadanie kandydatury skarżącego, czy też obarcza badanie wszystkich kandydatów. W pierwszym przypadku uchybienie proceduralne należy traktować jako nieuzasadniające stwierdzenia nieważności powołania wybranego kandydata. W drugim przypadku sąd zestawia ze sobą wagę wchodzących w grę interesów, które należy oceniać w momencie wniesienia skargi (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bouiliez i in. przeciwko Radzie, pkt 85).
- 119 W związku z powyższym sąd uwzględnia najpierw interes skarżącego w udziale w procedurze naboru pozbawionej nieprawidłowości, a następnie interes urzędnika powołanego w wyniku nieprawidłowej procedury naboru i interes w tym, by mógł on w dobrej wierze żywić przekonanie o zgodności z prawem decyzji, na mocy której został powołany. Sąd bada wreszcie interes służby, czyli w szczególności kwestię przestrzegania prawa, konsekwencje budżetowe stwierdzenia nieważności niezgodnej z prawem decyzji, ewentualne trudności w wykonaniu wyroku sądu, ewentualne szkody dla ciągłości służby i ryzyko pogorszenia się atmosfery społecznej w obrębie instytucji (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Bouiliez i in. przeciwko Radzie, pkt 87–89).
- 120 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że naruszenie przez Komisję zasad dotyczących składu komisji ds. wstępnej selekcji miało wpływ na badanie wszystkich kandydatów na sporne stanowisko. Wobec tego należy zestawić wagę wchodzących w grę interesów.
- 121 W tym względzie Sąd podnosi, co się tyczy interesu skarżącego w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, że interes ten nie jest bynajmniej nic nieznaczący. W przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji Komisja powinna bowiem rozpocząć od nowa badanie kandydatów, poczynając od etapu wydania przez komisję ds. wstępnej selekcji opinii, na podstawie informacji, którymi dysponowała ona w dacie, w której sprawa została do niej skierowana, przez co nie można wykluczyć, że w przeciwieństwie do tego, co zostało wskazane w piśmie komisji ds. wstępnej selekcji z dnia 25 czerwca 2004 r., skarżący znajdzie się wśród kandydatów wybranych przez tę komisję, a nawet że zostanie wybrany na sporne stanowisko, a następnie, zgodnie z ogłoszeniem o naborze na stanowisko, jego zaszeregowanie zostanie podwyższone do grupy A 4 lub A 5. Wprawdzie gdyby

skarżący został wybrany na sporne stanowisko, administracja nie mogłaby powołać go na to stanowisko z mocą wsteczną, ponieważ art. 3 regulaminu pracowniczego przewiduje wyraźnie, że decyzja w sprawie powołania urzędnika wskazuje datę, z którą powołanie staje się skuteczne, a data ta nie może przypadać wcześniej niż data rozpoczęcia wykonywania obowiązków przez tego urzędnika, niemniej jednak przy takim założeniu dla skarżącego wynika korzyść z wniesionej przez niego skargi, ponieważ administracja zobowiązana będzie wypłacić mu odszkodowanie za szkodę poniesioną na skutek niepowołania go w dacie, w której powinien być powołany w przypadku braku stwierdzonej nieprawidłowości.

- 122 Podobnie, chociaż organ powołujący nie jest zobowiązany do nadania dalszego biegu postępowaniu w sprawie naboru, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem może on podjąć taką decyzję wyłącznie z przyczyn obiektywnych, wystarczających i nieznanych w dacie, w której wszczynał tę procedurę (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie F-113/07 Šimonis przeciwko Komisji, pkt 90). W niniejszej sprawie, nawet przy założeniu, że takie przesłanki zostały spełnione, nie można odmówić skarżącemu interesu w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, ponieważ w takim przypadku administracja powinna wypłacić mu odszkodowanie z tytułu utraty szansy na prawidłowe zbadanie jego kandydatury przez komisję ds. wstępnej selekcji w czerwcu 2004 r.
- 123 Co się tyczy interesu urzędnika A, powołanego w wyniku przeprowadzonej nieprawidłowo procedury naboru, Sąd stoi na stanowisku, że nie może on powoływać się na uzasadnione oczekiwania dotyczące utrzymania w mocy swojego powołania, pomimo że od przyjęcia zaskarżonych decyzji minęło osiem lat, ponieważ zostały one zaskarżone w terminach przewidzianych na wniesienie skargi (ww. wyrok w sprawie Bouilhez i in. przeciwko Radzie, pkt 88). W takich okolicznościach A nie mógł bowiem nie wiedzieć, że jego powołanie stanie się ostateczne dopiero wówczas, kiedy skarga skarżącego zostanie oddalona.
- 124 W każdym razie należy stwierdzić, że decyzja o powołaniu A wyczerpała swoje skutki, ponieważ jak wynika z informacji dostarczonych przez strony, w szczególności na rozprawie, urzędnik ten nie zajmuje już spornego stanowiska, a zważywszy na przepisy art. 3 regulaminu pracowniczego, administracja nie może, nawet w przypadku stwierdzenia nieważności tej decyzji, powołać z mocą wsteczną na to stanowisko innego kandydata.
- 125 I wreszcie, co się tyczy interesu służby, Sąd podnosi, że stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji pozwoliłoby zapewnić zasadzie legalności jej pełny skutek oraz że Komisja nie wykazała, by stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji wiązało się z jakimiś szczególnymi trudnościami.
- 126 Z powyższego wynika, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji ze względu na to, że skład komisji ds. wstępnej selekcji był nieprawidłowy, że nie można wykluczyć, iż wspomniana komisja w prawidłowym składzie wydałaby odmienną opinię, oraz że interes A nie stoi na przeszkodzie temu stwierdzeniu nieważności.

W przedmiocie żądań odszkodowawczych w zakresie, w jakim dotyczą one zadośćuczynienia krzywdzie, której skarżący doznał z powodu nieprawidłowego składu komisji ds. wstępnej selekcji

- 127 Skarżący podnosi, że doznał krzywdy z powodu nieprawidłowego składu komisji ds. wstępnej selekcji.
- 128 Jednakże należy przypomnieć, że stwierdzenie nieważności aktu administracji zaskarżonego przez urzędnika stanowi samo w sobie stosowne i zasadniczo wystarczające zadośćuczynienie wszelkiej krzywdzie, której ten urzędnik mógł doznać, chyba że wykaże on, iż doznał krzywdy dającej się oddzielić od nieprawidłowości leżącej u podstaw tego stwierdzenia nieważności, której nie można w pełni zadośćuczynić w drodze stwierdzenia tej nieważności. Z takim przypadkiem mamy do czynienia, po pierwsze, kiedy akt, którego nieważność została stwierdzona, zawiera wyrażoną wprost

negatywną ocenę umiejętności zawodowych skarżącego, mogącą go skrzywdzić, po drugie, kiedy popełniona nieprawidłowość jest szczególnie poważna oraz, po trzecie, kiedy stwierdzenie nieważności pozbawione jest jakiegokolwiek skuteczności i nie może samo w sobie stanowić stosowanego i wystarczającego zadośćuczynienia krzywdzie wyrządzonej zaskarżonym aktem (wyrok Sądu z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie F-66/10 AQ przeciwko Komisji, pkt 105, 107, 109).

- 129 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że krzywda, którą skarżący podnosi, ma podłoże w decyzjach Komisji. Należy zaś stwierdzić, że zgodnie z kryteriami orzecznictwa przypomnianego w poprzednim punkcie stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji stanowi stosowane zadośćuczynienie wszelkiej krzywdzie, jakiej skarżący mógł doznać, ponieważ, po pierwsze, te decyzje nie zawierały żadnej wyrażonej wprost negatywnej oceny umiejętności zawodowych skarżącego mogącej go skrzywdzić, po drugie, nawet jeśli mógł przeżywać uczucie frustracji i niesprawiedliwości z powodu popełnionej nieprawidłowości, to jednak ta nieprawidłowość nie jest tak poważna, by uzasadniała odrębne zadośćuczynienie oraz, po trzecie, stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji nie będzie pozbawione wszelkiej skuteczności, ponieważ nie można całkowicie wykluczyć, że skarżący może zostać powołany na sporne stanowisko.
- 130 Z powyższego wynika, że żądania odszkodowawcze w zakresie, w jakim dotyczą one zadośćuczynienia krzywdzie, której skarżący doznał z powodu nieprawidłowego składu komisji ds. wstępnej selekcji, należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

- 131 Punkty 5 i 6 sentencji wyroku w sprawie Strack przeciwko Komisji, które obciążyły skarżącego połową jego własnych kosztów, a Komisję jej własnymi kosztami oraz połową kosztów poniesionych przez skarżącego zostały uchylone przez Sąd Unii Europejskiej (zob. wyrok przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, pkt 127). W swoim wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Unii Europejskiej pozostawił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w tej sprawie. Do Sądu należy więc rozstrzygnięcie w niniejszym wyroku o kosztach związanych z różnymi etapami postępowania.
- 132 Zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu postępowania, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów rozdziału ósmego tytułu drugiego wspomnianego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Na podstawie art. 87 § 2, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może zdecydować, że strona przegrywająca sprawę zostanie obciążona tylko częścią kosztów, a nawet, że nie zostanie nimi obciążona w ogóle.
- 133 Z uzasadnienia niniejszego wyroku wynika, że Komisja zasadniczo przegrała sprawę. Ponadto skarżący w swych żądaniach wyraźnie wniósł o obciążenie Komisji kosztami postępowania. Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają zastosowania przepisów art. 87 § 2 regulaminu postępowania, a zatem Komisja ponosi własne koszty w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji, w sprawie T-526/08 P Komisja przeciwko Strackowi, w sprawie F-44/05 RENV Strack przeciwko Komisji i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez skarżącego w tych samych sprawach.

Z powyższych względów

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Żądanie uchylenia immunitetu, z którego korzystają pełnomocnicy Komisji Wspólnot Europejskich w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji, zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.**

- 2) **Żądanie odszkodowania z tytułu przewlekłości postępowania administracyjnego związanego z obsadzeniem stanowiska i z tytułu przewlekłości postępowania poprzedzającego wniesienie skargi zostaje oddalone jako bezzasadne.**
- 3) **Stwierdza się nieważność decyzji o powołaniu A i decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 19 listopada 2004 r. o odrzuceniu kandydatury G. Stracka na stanowisko kierownika wydziału ds. zaproszeń do składania ofert i umów Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich.**
- 4) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 5) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji, w sprawie T-526/08 P Komisja przeciwko Strackowi, w sprawie F-44/05 RENV Strack przeciwko Komisji oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez G. Stracka w tych sprawach.**

Rofes i Pujol

Boruta

Bradley

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 października 2012 r.

Sekretarz
W. Hakenberg

Prezes
M.I. Rofes i Pujol